

Remus Boldea

A răs și tata

– povestiri –

Faza aia din Seinfeld

1.

— Mă gândesc la restul vieții ca la o zi de muncă, îi zic lui Tavi și bag fierăstrăul electric în priză.

Nu mă ascultă. Are trei cuie de fier în colțul gurii, iar cu un marker negru face niște semne pe ușa de la intrare în garsoniera mea.

— Ai vorbit cu proprietarul? E de acord cu modificarea asta? zice Tavi înainte ca fierăstrăul să muște din lemn.

Dau aprobator din cap, iar el își vede liniștit de treabă. Mă uit în stânga și-n dreapta. Nu-i nimeni pe palier. Ce bine. Pot să-mi aprind o țigară.

Am noroc cu Tavi. Cu toate că n-a citit în viața lui o carte, e singurul prieten care m-a înțeles. Ceilalți mi-au zis că-s nebun, însă nu i-am băgat în seamă. Le-am șters numerele de telefon și le-am dat block pe Facebook.

Când e vorba de scris, prefer să ascult sfatul lui Ray Bradbury: „Scapă de prietenii ăia care nu te susțin“. Așa că acum el a rămas singurul meu prieten. Nici n-am nevoie de mai mulți.

Totuși, puteam să chem un meșter avizat, dar Tavi lucrează de când e mic în atelierul de tâmplărie al lui taică-su. Se pricepe de minune la montat tot felul de chestii în lemn.

— O dată a venit un client care ne-a cerut să-i punem o fereastră în capacul sicriului, îmi zice Tavi după ce alege două balamale de aluminiu din ghiozdan.

Zâmbesc și îmi zic că ar putea ieși o povestire bună din faza asta. Sper să n-o uit.

Încercăm să montăm un fel de ușa mai mică în ușa de lemn. Genul acela de ușiță prin care intră și ies câinii și pisicile din filmele americane. Pe aici urmează Tavi să-mi aducă mâncarea. O să mă izolez complet până când voi scrie romanul. În asta constă proiectul meu. E singura variantă. Altfel nu merge. Tavi o să-mi aducă mâncarea noaptea când se presupune că o să dorm. Nu vreau să am contact cu nimeni.

— Ar trebui să fie OK acum, zice Tavi și își șterge fruntea cu tricoul decolorat.

Apuc să-i văd abdomenul plat. Pătrățelele lui sunt conturate precis. Îmi duc mâna

instinctiv spre burtă și-mi pipăi colăceii de grăsime. Mă simt rușinat și-i zic:

— Să nu-mi aduci numai buruieni din alea de care mănânci tu.

— Da, mă, nebunule, zice Tavi și își adună sculele.

Ne scuturăm amândoi de praf, apoi ne luăm în brațe.

— Baftă, frate, zice Tavi. Ești sigur de faza cu telefonul?

— Da, mă, ia-l, îi zic și-i întind iPhone-ul.

Intru în bucătărie. Iau un cuțit murdar de gălbenuș întărit și tai cablul de net.

— Mai singur de atât nici că poți fi, zice Tavi și închide ușa cu singura cheie pe care o am.

Îl urmăresc prin vizor cum o bagă în buzunarul de la spate.

2.

„După ce omori pe cineva, primul lucru pe care-l simți e singurătatea.“

Așa începe romanul meu. Sunt foarte mândru de fraza asta. Sună bine, e catchy. Stau în fața foii de hârtie ca în fața unei icoane. Sunt atât de multe posibilități, atât de multe direcții în care m-aș putea duce. Dar parcă mi s-a făcut brusc foame. Mă duc la frigider, scot două ouă, le pun la fiert. Tavi mi-a adus ouă

de țară. Mor după ele, nu se compară cu cele din comerț.

Două ouă fierte, două felii de pâine cu semințe, niște hummus și câteva roșii cherry. Micul dejun al campionilor.

În timp ce aștept să fiarbă apa, mă gândesc la ce-ar putea crește din fraza asta. Poate un roman psihologic despre un criminal cu veleități filosofice? Dar ce știu eu despre criminali? N-am omorât niciodată pe nimeni. Dar dacă aș face-o, pe cine aș omori?

Îmi apar prea multe persoane în cap, iar apa deja fierbe. Iau ibricul de pe aragazul murdar de zaț întărit și-l pun sub jetul de apă rece.

Mănânc încet, apoi mă întorc la scris.

OK.

Ce urmează după fraza asta frumoasă? Ce vreau să zic? Hmmm, parcă mi-e poftă de o cafea. Deși am mai băut una azi-dimineață, acum e aproape prânzul. Trebuie să am grijă să mi-o fac mai slabă, altfel n-o să mă pot concentra. Am mai pățit asta.

Mă duc din nou la bucătărie, spăl ibricul, torn apă, îl pun pe foc, aștept.

3.

Se face deja o săptămână de când sunt singur. N-am reușit să scriu decât o singură frază,

dar ce frază! De aici se poate naște o capodoperă, totul e să am răbdare. Imaginile vor veni până la urmă. Deja le simt cum clipocesc ca niște stele pe bolta întunecată undeva sub țeasta mea.

Văd clar:

a) Un puști de șase ani nebăgat în seamă de părinți. Sora lui abia născută are parte de toată atenția.

Puștiul își schimbă radical comportamentul. Devine isteric, nu mai știe cum să se facă văzut. Încearcă metode alternative: sparge bibelouri, nu mai e atent la școală, se tăvălește pe jos. Părinții sunt depășiți de situație. Nu știu cum să reacționeze, așa că timp de trei ani îi potolesc accesele de plâns isteric cu palme peste față. Jap-jap!

Puștiul își șterge muci amestecați cu lacrimi și schimbă strategia.

Într-o zi, când familia se duce la țară, băiatul se ascunde în podul casei. Îi spionează pe ai lui din spatele unei ferestre murdare de praf și pânze de păianjen. Speră că absența lui va fi observată. Însă trec câteva ore fără ca familia să se intereseze de el. În cele din urmă, puștiul se dă jos din pod, răzbit de foame. Când ajunge în fața mamei, așteaptă să-și primească binemeritata palmă. Așteaptă cu ochii

strâns închiși, însă lovitura nu vine. Țasta e momentul în care puștiul se simte cel mai puțin iubit.

Acțiunea povestirii se petrece într-un sat străbătut de-o cale ferată. Calea ferată trece prin spatele casei. În spatele casei e legat Roger, un câine mare și rău, în stare să sfâșie pe oricine care-i e străin.

A doua zi, puștiul o ia pe sora lui care are acum trei ani și-o pune să stea pe șine. Trenul trece în viteză peste fetiță. Puștiul eliberează câinele de povara lanțului de fier. Roger țâșnește spre ce-a mai rămas din sora puștiului. Coadă câinelui se agită frenetic în timp ce animalul linge șinele murdare de carne și de sânge.

Titlul capitolului: „Lipsa durerii e lipsa iubirii”.

b) Puștiul e la liceu acum, are vreo 16 ani. E la o petrecere cu muzică rock. Adolescenții dau din cap. Fac pogo. El nu se bagă, e firav, stă pe margine c-o bere în mână. Are părul lung până la umeri. Poartă un tricou negru cu o formație de black metal. Se uită la prietenul lui cel mai bun cum se sărută cu Lore.

Îi place și lui mult de Lore. Ar vrea să-i pună și el mâinile pe curul ăla bombat. Ar vrea să o sărute și el așa cum o sărută Capac.

Capac e cu un cap mai înalt decât el. E blond și-are ochii verzi ca nucile crude. E un chiulanguiu, dar măcar îi place să citească.

„Eu nu l-aș fi condamnat la închisoare pe tipul ăla”, i-a zis Capac puștiului în urmă cu câteva zile.

„Raskolnikov”, a zis puștiul.

„Dă-o în morții ei de babă, că și-așa nu merita să trăiască”, a adăugat Capac și și-a mai aprins o țigară.

Puștiul a gândit și el lucrurile astea când a citit cartea, dar i-a fost frică să recunoască. I-a plăcut și lui de Lore, dar i-a fost frică să se ducă la ea și să-i zică.

Probabil că lui Capac nu i-a plăcut prea mult de tipa asta. A agățat-o ușor. Așa cum te întinzi după un măr care stă să cadă de pe creangă.

Puștiul se uită cu ochii mari, aproape umezi. Capac îl observă, se duce la el, îl ia de umeri și-i zice:

„Asta se fute cu toți, nu fi prost, nu pierzi mare lucru”.

Puștiul se gândește că Lore se fute cu toți în afară de el. Ar vrea să-i zică asta lui Capac, dar tot ce poate să facă e să privească trist spre ea.

Capac se duce înapoi la Lore. Se așază pe scaun, iar ea se cuibărește în poala lui. Stau față în față și se sărută pasional. Puștiul își simte inima-n blender.

Capac se uită la el cu coada ochiului. Își scoate mâna din colanții tipei și-i face semn puștiului să se așeze pe scaunul de lângă ei. Îi șoptește tipei ceva la ureche. Tipa ascultă, apoi zâmbește. E încă în poala lui Capac. Puștiul stă pe celălalt scaun, lângă ei. Tipa se apleacă spre puști, îi apucă ușor bărbia și-i umple gura cu limba ei.

Titlul capitolului: „Mila unei femei e mai bună decât mila lui Dumnezeu”.

4.

Au trecut mai bine de două luni de când sunt singur. Am rămas fără hârtie igienică. Mâncarea pe care mi-o aduce Tavi mă face să mă duc des la baie. Cu scrisul nu prea merge. Mi-am notat câteva idei, dar nu știu cum să le leg. Mi se pare că ceva nu funcționează.

Poate că mă masturbez prea mult. Poate că și de asta rămân atât de repede fără hârtie igienică. Atunci când nu reușesc să scriu, prefer să stau în pat și să-mi tratez corpul ca un parc de distracții, cum zice mama lui George în Seinfeld. Când reușesc să scriu, fac același lucru. Folosesc masturbarea și ca recompensă, și ca pedeapsă.

Îmi revizitez în fantezie toate colegele din liceu. Mă întreb dacă la 30 de ani e în regulă

să te masturbezi gândindu-te la puștoaice de 15 și 16 ani.

Poate că de asta nu scriu. Mi se pare că undeva în scrisorile lui, Flaubert zicea că două-trei picături de spermă risipite înseamnă, de fapt, două-trei pagini nescrise.

I-a luat cinci ani să scrie *Madame Bovary*. Mă întreb dacă aș fi dispus să mă masturbez atât de puțin ca să scriu o capodoperă.

Răspuns: slabe șanse.

5.

Se fac cinci luni de când sunt singur. Aș vrea să vorbesc cu cineva așa cum vrei să bei un pahar de apă atunci când te trezești mahmur și deshidratat. Aș vorbi despre orice căcat. Nu mai suport singurătatea.

Am stat treaz toată noaptea ca să-l prind pe Tavi când vine cu mâncarea. I-am zis STOP JOC, dar nu m-a băgat în seamă. A împins cutia cu mâncare prin ușa improvizată și-a plecat. Nici măcar nu m-a salutat. A respectat cu sfințenie regulile pe care le-am stabilit amândoi. Tavi e genul de tip pe care chiar te poți baza.

Cine s-ar fi gândit vreodată că în viață ai nevoie de oameni în care nu poți avea încredere?

Amintiri despre zăpadă

Nea Bebe mai are și zile bune.

Șinele de tramvai strălucesc în lumina dimineții. E vară, nici măcar jumătatea zilei. Afară aerul e deja irespirabil, găinații de porumbel se usucă instant pe asfaltul încins. În curtea bisericii, boschetarii se feresc de arșiță la umbra copacilor. Nu-i deranjează căldura; oricât de cald ar fi, e mai bine decât iarna, iar somnul sub cerul plin de stele care luminează o viață pierdută e cel mai bun.

Ei sunt boschetarii din centru. Stau în curtea bisericii Sfântul Gheorghe, unde întoarce tramvaiul 21. Pe partea stângă e centrul vechi, tot timpul distracție, voie bună, străini petrecăreți, dar și bețivi care sparg sticle și urlă ca descreierații. Orașul ăsta nu doarme nicio dată, și boschetarii știu asta, așa că dorm toată ziua pregătindu-se de schimbul de noapte. Mulți își repetă textul în gând, sunt începătorii,

cei care doar de câteva luni au pierdut totul la cazinou și s-au mutat în stradă. Ei o să învețe repede cum stă treaba, dar cei mai mulți sunt relaxați, nopțile de vară sunt o mină de aur, orașul e plin de oameni care n-au ce face cu banii, țara o duce bine. Țștia de la televizor nu fac decât să mănânce căcat. Câțiva dintre ei, cei care vor neapărat o viață mai bună, o să se preteze la buzunărit turiști beți, iar alții, puțini, vor da în cap, și din cauza asta oamenii vor crede că toți boschetarii dau în cap.

Dar viața până la urmă e așa cum e.

Chiar și pentru Nea Bebe.

E și el boschetar. Își face veacul pe la nonstopul de lângă biserica Sfântul Gheorghe din inima Bucureștiului. Poartă o vestă reflectorizantă îndeajuns de murdară cât să te faci să crezi că e un angajat al statului care a avut o zi proastă și n-a apucat să-și spele uniforma. De fapt, vesta e murdară pentru că Nea Bebe e un boschetar, dar nu-i unul dintre cei care caută un petic de umbră în curtea bisericii. Nimeni nu știe unde doarme, însă în fiecare dimineață, își pune șapca aia, care la un moment dat a fost albastră și, cu privirea tulbure de la vinul la pungă, scrutează mașinile care se apropie de locurile de parcare libere.

E de ajutor Nea Bebe. Ghidează șoferii neexperimentați, iar una dintre satisfacțiile lui

este atunci când aceștia execută parcare laterală cu spatele din cât mai puține mișcări. Atunci râde inima în el și-și dezvelește dinții acoperiți de o pâclă gălbuie.

Nea Bebe e printre cei care au o meserie, e parcagiu profesionist. E singurul căruia i-a dat prin cap să facă rost de o vestă reflectorizantă. Când apare în fața șoferilor care abia s-au dat jos din mașină, are mult mai multă credibilitate decât boschetarii care n-au avut îndeajuns de multă imaginație.

Are respect pentru uniformă și tocmai de asta e cel mai bun. Însă o carieră nu-i un prilej de bucurie perpetuă, fie ea și-o carieră lejeră și profitabilă cum e cea a lui Nea Bebe. Clienții sunt dificili, și mai sunt bineînțeleș și ceilalți parcagii, care își cer și ei dreptul, iar cum Nea Bebe e liber profesionist, îi lipsește protecția, e singur împotriva tuturor. Lucrul ăsta e dureros. Totuși, Nea Bebe își e propriul angajat model. Se duce la muncă până și cu mâna-n ghips și — în cele mai nefericite cazuri — cu capul spart.

După ce-și ia bătaie de la boschetarii mai în putere, vorbește singur zile întregi, înjură, blestemă, dorește moartea și își aduce aminte de neajunsurile vieții. Își ațintește privirea într-un punct fix și începe să vorbească singur despre vitregia vieții, nenoroc, blestemele

care o să cadă peste capetele celor care l-au bătut, despre cum femeile sunt toate niște curve, despre oamenii cu bani care de fapt sunt niște hoți, despre el care n-a făcut rău la nimeni și l-a pedepsit Dumnezeu, și în cele din urmă despre copilul care i-a murit în brațe că n-a avut ce să-i dea să mănânce.

Și, în timp ce turuie, lacrimile îi curg pe obrazul roșu-vineteu, aproape violet. Sunt lacrimi groase, care se amestecă cu praful de pe piele, pentru că mereu se bărbiereste exemplar. Asta e una dintre diferențele principale între el și ceilalți boschetari: felul în care se prezintă în fața clientului. Însă dezavantajul lui e că vorbește prea mult. Vorbește singur despre viața care n-a fost să fie. Despre o soție care l-a părăsit și despre un copil care i-a murit în brațe. Cu toate că-și face treaba cum trebuie, viața lui Nea Bebe e viață de câine. Își duce zilele cu vin la pungă, țigări la bucată și cu cel mai ieftin salam băgat într-un codru de pâine.

Însă Nea Bebe e profesionist.

Dirijează mașinile cu gesturi alese, iar din când în când face o piruetă plină de grație. Pe fața proaspăt rasă are un zâmbet atât de larg, încât pielea pomeților i s-a încrețit. Dansează în mijlocul mașinilor de parcă acestea ar fi niște domnișoare îmbrăcate în toalete elegante la o petrecere selectă. Ochii îi sunt pe